

Radek „Sterakdary“ Starý

ARILA

STŘÍBRNÉ MĚSTO

COO
BOO

Ari Stříbrné město

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Radek „Sterakdary“ Stary´
Ari: Stříbrné město – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ARILA

STŘÍBRNÉ MĚSTO

Radek „Sterakdary“ Starý

COO
BOO

Věnováno mé mamince.

Díky, že jsi mě naučila, co to znamená být opravdovým hrdinou.

PROLOG

„Nofrana Hur!“ pozdravil generál kulhajícího Araktuse. Fráze ve starém jazyce znamenala ‚nový začátek‘, ale také ‚konec se blíží‘. Tato slova kdysi vyjadřovala celý soubor pocitů, ale pro Araktuse nyní nesla jen význam hořké porážky.

„Posad' se,“ pobídl ho generál a ukázal na židli, do které se Araktus s bolestivým syknutím sesunul. Vrásčitá tvář generála Hourda nikdy neprozrazovala jeho pocity, ale dnes to bylo jinak. Mlčky Araktuse pozoroval.

„Je mi líto, co se stalo,“ řekl konečně. „Dnes jsi prokázal království mimořádnou službu.“

Ale za jakou cenu?

Svou připomínku si Araktus nechal pro sebe a prohlížel si ruce. Od konečků prstů až k ramenům je pokrývaly bílé praskliny, připomínající spleť jizev. Byly těžké, bez citu a nemohl s nimi pořádně hýbat.

„Udělal jsi něco, co vůbec nemělo být možné,“ pokračoval generál a opřel se o svůj zdobený stůl. „A já teď potřebuju přesně vědět, jak jsi to dokázal.“

Araktus si hořce povzdechl.

Samozřejmě že šlo o tohle, přeci jen to byl generál. Araktus možná doufal v trochu soucitu, ale co mohl čekat od starého veterána?

„Já nevím, pane,“ přiznal a zavřené oči mu cukaly při děsivých vzpomínkách na dnešní bitvu. „Vedl jsem svůj oddíl Hlídačů a zaútočili jsme rovnou na Kthaaru. Nebylo těžké ji najít, byla dvakrát větší než ten nejvyšší muž na bojišti. Pak se jí v ruce objevilo to otřesné kopí... Obklopila ji rudá záře a jediným úderem zabila všechny, kteří se jí postavili do cesty.“

Generál Hourd se zamračil. „Měl jsem za to, že zastavit útok je něco, co vy, Hlídači, nacvičujete už od útlého dětství.“

Araktus přikývl. „Desítky let cvičíme svůj dar, abychom zastavili meč, kladivo nebo šíp, ale tohle... Tohle bylo jiné. Nikdo se nedokázal ubránit.“

„Kromě tebe,“ připomněl mu generál s náznakem pýchy v hlase. „Porazil jsi ji!“

„Porazil?“ vydechl nevěřicně Araktus. „Ani jsem se jí nedotknul. Jen jsem zastavil její útok, to ji vyděsilo a stáhla se.“ Roztrásla se mu brada. „Měla dokončit, co začala. Bojovník má zemřít na bojišti, ne v posteli.“

Ještě dnes ráno nebyl v království člověk, který by dokázal Araktuse porazit. Teď ho ale bolelo i dýchat a na normální chůzi mohl do konce života zapomenout. To ho bolelo mnohem víc než popraskané paže.

„Zvítězil jsi v prohrané bitvě,“ snažil se ho utěšit generál tak vlídně, jak byl jenom schopný. „Nikdo nečekal, že se Kthaara stáhne, a podle zpráv zvěďů je stále na ústupu. Není se čeho bát. Jsi na nejbezpečnějším místě v království.“

Mel pravdu. Město Amdail vytesali jejich předkové z vrcholu skály a hradby byly tak mohutné, že je nedokázal probořit ani ten největší netvor. Tucty úzkých věží se zabodávaly téměř až do oblohy, a stráže tak nebezpečí spatřily s dostatečným předstihem. Postavit město trvalo stovky let, ale výsledkem byla nedobytná pevnost pro desetitisíce lidí.

A i když z otevřených oken bylo slyšet bouřlivé oslavy vítězství, Araktus se nedokázal uvolnit. „Pane, je zoufalá a já nemám z ničeho takový strach, jako z útoku zvířete zahnaného do kouta.“

Generál přikývl. „A přesně proto potřebuji, abys své vědomosti předal ostatním. Tohle by konečně mohla být ta šance, na kterou jsme čekali! Pokud naučíme ostatní Hlídače zastavit ránu Kthaary, získáme obrovskou výhodu!“

„Copak to nechápete?“ vykřikl zoufale Araktus. „Skončil jsem! Je konec! Mé ruce jsou příliš slabé pro tíhu meče a má mysl poničená pro používání stříbra. Nikdy jsem se nebál smrti na bojišti,

ale vždy mě děsil den, kdy po bitvě místo vyznamenání dostanu dřevěnou hůl.“ Hlas se mu trásl a do očí se mu draly slzy.

Na generálově tváři se objevil tvrdý výraz.

„Tohle budu tolerovat jenom proto, že jsi po těžké bitvě. Zítra ráno nastoupíš před zbývající Hlídače a začneš je učit. Nevíme, kdy se...“ Jeho hořký proslov přerušil panoš, který vtrhnul do místnosti. „Přece jsem říkal, že nechci být rušen!“ křikl na něj generál Hourd a praštil do stolu.

„Pane... Je tady! Kthaara je zpět,“ vypadlo ze zpoceného mladíka.

„To přece není možné! Hlídky by nás varovaly!“ oponoval mu generál, zatímco se Araktus snažil postavit.

„Ne na zemi, pane. Na obloze. Kthaara je na obloze!“

Generál Hourd společně s panošem vystřelili z místnosti a Araktus za nimi těžce kulhal. Byl tak pomalý! Už teď tu hůl nenáviděl. Příliš ho tlačila do dlaně a to neustálé tukaní při chůzi jej dohánělo k šílenství.

Když konečně prošel dveřmi na chodbu, obklopil ho naprostý chaos. Vojáci ve svých stříbrných zbrojích pobíhali sem a tam a málem Araktuse srazili na zem. Všichni se hrnuli k oknům a snažili se spatřit tu neuvěřitelnou podívanou.

Bohové se na obloze ukazovali jen vzácně. O posledním zjevení Araktusovi vyprávěl jeho dědeček. Byl to den, kdy se bůh Ynuur objevil na obloze a zahnal severské barbary.

Araktus v silných bolestech dokulhal na konec chodby, kde zamířil na velký balkon, na kterém stáli snad všichni vojáci z patra.

Vysoké hory se sněhovou pokrývkou v dáli lemovaly rozlehlé pláně kolem Amdailu a vytvářely přírodní štít, díky kterému se Araktus ve městě vždy cítil bezpečně. Dnes ale ne. Obzvlášť když na obloze byli bohové. A k jeho údivu tam nebyli pouze ti dva, na které byl celý život zvyklý.

Božská trojice svou velkolepostí brala dech. I ty nejvyšší hory jim sahaly nanejvýš po kolena, zatímco stáli v modrém oparu nekonečné dálky. Nebyli na světě, ale mimo něj.

Ynuur byl oděn do bílého hávu ladně omotaného kolem těla, přesně tak, jak jej znázorňovaly staré malby. Jeho tvář byla bez-

chybná, s ostrými rysy a zářivýma očima. Hnědé vlasy měl sepnuté sponou do dlouhého copu, který se s lehkostí vznášel kolem něj a sahá mu až k pasu.

Kthaara na sobě měla černé šaty s komplikovaným vzorem vyšívaným stříbrnou nití, které perfektně doplňovaly její dlouhé havraní vlasy. Araktus si nemohl pomoci a žasl nad její krásou.

Třetí bohyně byla ještě majestátnější. Její zdobená zlatá plátová zbroj byla mistrovským dílem, které by nedokázal popsat ani ten nejšíkovnější básník. Oči jí modře zářily a na rameni jí spočívalo obrovské kladivo, na které dopadaly její zlaté vlasy sčesané na jednu stranu.

Byl to pohled, který bral dech. Araktusovi bylo jasné, že se o této chvíli budou psát knihy a skládat písně.

„Třetí bůh? Kdo je to?“ ptal se ohromeně vysoký voják.

Vždyt existovali pouze dva bohové. Ynuur a Kthaara, odvěcí nepřátelé. Nikoho ani nenapadlo, že by mohl existovat další, ale při pohledu na její božskou tvář všichni rázem znali její jméno.

„Aruuna...“ vyslovil pomalu Araktus a cítil v sobě hřejivý pocit pravdy.

„Je možné, že nám přišla pomoci v boji proti Kthaare?“ zeptal se generál Hourd, ale nikdo mu nedokázal odpovědět.

„Možná viděla, co dokáže tady Araktus, a přišla dokončit, co začal,“ usoudil jeden z důstojníků.

Bohové o něčem debatovali. Byla to snad hádka? Lidské ucho nedokázalo jejich jazyku porozumět a s každým slovem se krajinou pouze ozývalo vzdálené zahřmění. Všichni nehybně stáli a čekali, co se bude dít.

„Co má tohle znamenat?“ zeptal se generál, ale jeho další otázky přerušila silueta Aruuny, která byla najednou větší, děsivější a kladivo měla napřáhnuté přímo na Amdail.

Krátký okamžik paniky vystřídal oslepující záblesk, a když se Araktus vzpamatoval, viděl svého boha Ynuura, jak vši silou zadržuje obrovské kladivo Aruuny těsně nad zemí.

Svět se otrásl, když kladivo roztráštilo Ynuura na tisíce malých střepů a s drtivou silou dopadlo na zem.

Araktus ztratil rovnováhu a spadl na zem. Hradby se začaly třást a po obloze létaly modré praskliny, připomínající blesky v té nejděsivější bouři. Araktusovi zněl v uších otřesný skřípot a vítr mu hnal prach do očí. Nebyl si jistý, jestli leží nebo padá, a v ten okamžik mu to bylo jedno.

Po chvíli, která se zdála nekonečná, nastalo naprosté ticho.

Araktus si nebyl jistý, jak dlouho na studené zemi ležel, ale probralo ho až rozrušené křičení generála.

„Dej ze mě ty ruce pryč, vojáku!“ odmítal pomoc a postavil se na nohy. „Co mělo tohle znamenat? Kde je Ynuur? Kde... Kde jsou hory?“ zeptal se s vyděšeným výrazem, který u něj Araktus nikdy nespatriil.

Generál Hourd měl pravdu. Araktus se těžce postavil na nohy a spatřil, že jeho milované špičaté hory jsou pryč. Z dále se pořád ozýval tlumený hrom.

„Jak je tohle možné?“ ptal se zděšeně a sledoval modrý oceán, který se objevil na horizontu místo hor. „Za skalami je přece Imyská vrchovina! Moře je stovky mil daleko!“

Stejný pohled se mu naskytl i na východě. Místo Zelského lesa končila krajina v dále nekonečným oceánem. Před chvílí byly ještě hranice království míle daleko, ale teď se zdálo, že vládnu pouze malému ostrovu.

Nastalo ticho, během kterého se nikdo neodvážil ani nadechnout.

„Musíme postavit lodě,“ otočil se generál Hourd ke svému důstojníkovi. „Právě jsme vstoupili do války se dvěma bohy najednou, a jestli na nás zaútočí z moře, nebudeme schopni se bránit.“

Byl to pragmatický muž, který se neřídil svými pocity, a proto přehlédl jednu zásadní věc.

„Generále,“ dožadoval se jeho pozornosti Araktus.

„Zjisti škody a sepiš zásoby v našich skladech,“ přikázal generál mladému vojáku, který ho neposlouchal a zděšeně hleděl na prázdný horizont. „Můžeme jen doufat, že sýpky jsou plné. Z tohoto kusu země sotva uživím armádu, natož město. Musíme se co nejdříve dostat na jiné ostrovy.“

„Generále!“ vykřikl na něj Araktus. „Podívejte se na naše věže.“

Hourd se na něj zamračil. Neměl rád, když mu někdo jiný rozkazo-
val, ale poslechl.

„Dvě padly, zbytek pevně stojí. Kam tím míříš, Araktusi?“

„Hradby jsou taky v pořádku,“ kontroloval zběžně Araktus.
„Rána, která by zničila stovky mil pevniny, by srovnala celé město se
zemí.“

„Co tím chceš říct?“

„Nemá smysl stavět lodě,“ uvědomoval si Araktus hořkou pravdu.
„Jsem si jistý, že i kdybychom se plavili stovky dní, nikam bychom se
nedostali. Aruuna nezničila hlínu a kameny, ale musela roztrhat
samotný svět.“

Generál se rozhlédl a Araktus v jeho tváři poprvé za celý život
spatřil beznaděj.

KAPITOLA I.

O dva tisíce let později.

Arila z malého keříku utrhla špičatý list a přiložila si ho na jazyk, ale hořká chuť jí okamžitě zkřivila tvář.

„Co myslíš, stačí to?“ nechala k lístku přičichnout malou ločku, kterou ale bylina nezajímala a raději se stočila do klubíčka na vyhřátém kameni. Byla to líná stvoření, úplně stejné jako normální kočky, jen mnohem menší a s dlouhou modrobílou srstí. Dospělá ločka nebyla větší než dlaň ani s dlouhýma tenkýma ušima, které sahaly až k ocásku. Kolem se jich povalovalo hned několik, ale nakonec shledaly Arilu nezajímavou a s předem odpovídaly.

Arila její gesto brala jako souhlas a natrhala hrst tlustých lístků do látkového váčku, zatímco ji ločka sledovala jedním otevřeným okem.

Když byla práce hotová, Arila si protáhla unavená záda a upravila si tmavé vlasy s neposedným bílým pramenem.

Pak se vydala na louku poblíž města hledat plody vaštice. Se sbíráním chmýří z vysoké rostliny podobné obilí vítr rozhodně nepomáhal a bylo potřeba tří stonků, aby naplnila kožený váček. Naštěstí to byla poslední bylina, kterou dnes potřebovala.

Arila vytáhla lahev s vodou, aby zahнала žízeň, a pozorovala přitom Nurheim, město tisíce stuh. Málokterá budova měla více než dvě patra, ale na každém stožáru, rohu budovy nebo jiném vhodném vysokém bodě visel tenký stříbrný prapor, se kterými si líně pohrával odpolední vánek.

Kolem se v dále blyštil oceán, hranice konce světa. Spousta dobrodruhů se podle příběhů vydala na plavbu po těchto prázdných vodách, ale všechny potkal krutý osud. Každý svět byl opuštěným ostrovem na nekonečném oceánu.

Arila utrhla malou modrokrásku, ze zvyku si ji zasunula za ucho a vydala se zpět do města.

Okraj Nurheimu byl tou nejchudší částí s malými nepohyblivými domky z oranžové hlíny. Arila minula popraskaná obydlí a zamířila k dvoupatrovému domu, který oproti těm okolo vypadal jako honosný palác.

Když vešla dovnitř, Dara se hbitě zvedla ze stoličky vedle postele, na které ležel její zraněný syn.

„Už jsi tady?“

„Nechtěla jsem ho nechat čekat.“ Arila kývla směrem k ležícímu chlapci s odkrytou hrudí plnou rudých puchýřů a podala Dara pytlík s vaštici. „Nehoda u pecí?“

Dara zavrtěla hlavou a nasypala obsah váčku do hliněné nádoby. „Málem ho trefil netvor. Kdyby mě poslouchal a nechodil tak daleko...“

„Byl jenom malý,“ dodala Dara, když spatřila Arilin vyděšený výraz. „Svým ohněm zasáhl kmen vedle něj. Měl velké štěstí.“

„Měla by sis ukovat pořádný meč, Daro,“ usmála se na ni Arila.

„Já a bojovat s netvorem?“ zeptala se Dara.

„Myslela jsem na všechny dívky, které budeš muset odhánět, až se z toho Ralo vyleží. Ne každý se může pyšnit takovým příběhem,“ mrkla na něj Arila a on se poprvé za její návštěvu usmál.

„Ještě ho v tom podporuj...“ stěžovala si Dara a prohlížela si chmýří vaštice v misce. „Nebyla by lepší jiná bylina?“

„Byla. Vaštice nepomůže s hojením, ale umrtví kůži. Děti si často puchýře rozškrábou a nemůžou spát. Byliny na hojení by byly o dost dražší.“

Dara kývla, vytáhla měšec s železnými čtvrtkami a začala je přepočítávat. „Hrom mě vem... Já...“

„Tohle postačí,“ řekla klidně Arila a vzala si čtvercové mince.

„Určitě? Říkala jsi, že potřebuješ více na...“

„Bude to stačit,“ uklidňovala ji Arila. Dara si očividně nemohla dovolit lékaře, který by si s popáleninami snadno poradil, a Arila jí nechtěla vzít poslední peníze. Kováři měli většinou dost železa, ale tento svět byl už vytěžený a Dara neměla moc práce.

Arila se rozloučila a vyrazila zpět do ulic Nurheimu. Pokračovala cestou do středu města a hliněné domky byly po chvíli vystřídány těmi jednopatrovými ze dřeva a kamene. Vešla do dlouhé nepohyblivé ubytovny se spoustou úzkých oken a zamířila k pultu vedle dveří, za kterým odpočíval obtloustlý Moual.

„Tady jsou peníze za tenhle týden,“ vyhrkla Arila, vysypala hrstku železných mincí a otočila se k odchodu. Říkalo se, že hliněné domy jsou to nejhorsí ubytování ve městě. To určitě ale tvrdili ti, kteří nikdy nemuseli bydlet v jedné z těchto ubytoven.

„Stát, Arilo,“ zarazil ji chraplavým hlasem Moual. „Nezkoušej to na mě, tohle není dost.“

„Zbytek ti donesu za pár dní,“ žadonila.

„To jsi říkala i minulý týden.“

„A taky jsem to dodržela!“ odpověděla hrdě.

„Ach, Arilo,“ povzdechl si Moual a tlustými prsty sesbíral mince. „Do konce týdne. Pak tvoje věci vyházím na ulici. Myslím to vážně.“

„Díky!“ usmála se na něj, vyšla ven a vyrazila do středu města.

Centrum Nurheimu patřilo chodcům, dlouhým dřevěným budovám, které připomínaly trup lodě bez plachet a po stranách jim spočívaly široké nohy. Zadní části paluby každého chodce dominovalo kolo s madly velké jako tři muži, které roztáčela posádka, aby dřevěnou budovu uvedla do pohybu. Všichni chodci ale už léta odpočívali zaboření v hlíně, porostlí mechem a břečťanem. Byly to neuvěřitelné stroje z lehkého dřeva, které si mohli dovolit pouze ti nejbohatší Nurové, zatímco všichni ostatní se museli spokojit s nepohyblivým domem.

Dnes byl významný den a na rušných ulicích to bylo poznat. Staří i mladí, špatně oděni i ti ve zdobené látce mířili k nejstaršímu z chodců uprostřed města. Lidé ho pojmenovali Araktus po prvním hrdinovi, který žil v dávných dobách.

Početný dav na Hlavním náměstí obklopoval největší z dřevěných kolosů a Arila se snažila prodrat se co nejbližší, aby jí nic neuniklo. Spousta Nurů, obzvláště těch mladších, ale sdílela stejné nadšení, a tak se musela spokojit se vzdálenějším, ale zato vyvýšeným místem na dřevěných bednách vedle kamenné věže knihovny.

A po krátkém přesvědčování dvou dotěrných mladíků, že je bedna opravdu neunes všechny najednou, měla místo jen pro sebe.

„Nurové!“ křikl mocným hlasem muž oděný v černém ceremoniálním plášti, jehož límec tvořily desítky pestrobarevných per ptáků, kteří nepocházeli z tohoto světa. Měl šedé vlasy, vrásčitou kůži, ale silný hlas, při kterém se všichni utišili. Byl to jeden ze sedmi starostů, který se zodpovídal Vůdci. Při vzpomínce na něj projela Arilou vlna hněvu, ale odmítla si nechat tento úžasný okamžik zkazít.

„Sešli jsme se v tento posvěcený den, abychom uctili památku dávného hrdiny!“ pronesl a veškerá pozornost se soustředila na vysokou dřevěnou sochu muže na koni před ním. Arila cítila vlnu nadšení. Hrdinové dávných dob a jejich neuvěřitelné činy ji už od malička fascinovali.

„Laon Jezdec pro nás položil před desítkami let život, stejně jako v den Rozdělení světů náš bůh Ynuur. Laon a jeho jízda mnohokrát rozdrtili našeho nepřítel, ale v den jeho poslední oběti zaútočil chrabře na srdce armády a zemřel obklopen nepřáteli ze všech stran, zatímco Nurové mohli bezpečně odejít! Světlooký opatruj jeho duši!“ dokončil a pochodní podpálil připravené dříví pod sochou.

Arila nedokázala pochopit Laonovu statečnost. Projet nepřátelskou armádou, vědět, co ho čeká, a to vše, aby ochránil, na čem mu záleželo nejvíc. Díky jeho hrdinství tady mohla dnes stát, a i když nechtěla nic jiného, než být jednoho dne zvěčněna v podobné soše, nebyla si jistá, jestli v sobě má dost odvahy.

„Dýchejte! Dýchejte zhluboka!“ pobízel starosta ostatní, když plameny začaly olizovat celou sochu a kouř prostupoval početným davem. „Nechte statečnost Laona Jezdce, ať do vás vstoupí a vede i vaše činy!“

Arila samozřejmě poslechla a dýchala, až se jí z kouře točila hlava. Dřevo praskalo a vysílalo do nebe žhavé jiskry, zatímco Nurové se sklopenými hlavami vzpomínali na dávného hrdinu. Arila si všimla několika Hlídačů v uniformách z černé kůže, kteří stáli opodál. Ani obránci města si nemohli nechat něco takového ujít.

„Poučte se z minulosti, ale nelpěte na ní! Na palubě Araktusu je přesně dvacet jedna míst pro hrdiny a nejstarší Laon ustoupil, aby vytvořil místo pro toho nejnovějšího!“

Zub prázdného místa na palubě v řadě hrdinů Arilu neodolatelně přitahoval. Pamatovala si jména všech, i těch, které Nurové už dávno spálili. Dokázala by je vyjmenovat i pozpátku a v těžkých chvílích vzpomínala na odvahu Rutna Rychlého. Když před sebou měla těžký úkol, provázela ji odvaha Sifi Mnohotvárné, a pokud se cítila slabá, posílila ji představa Olnera Lamače.

Její přemítání přerušil příchod čtveřice mužů, kteří položili novou zahalenou sochu před zvědavý dav.

Bude to muž, nebo žena? Jak se jmenuje? A co přízvisko, které odkazovalo na poslední čin?

„Dovolte, abych vám představil hrdinku jménem Argna Cestovatelka,“ zakřičel muž a strhnul bílou látku z vysoké sochy. Ženská postava s dlouhými vlasy a výraznou tváří stála na obou nohách. Nezemřela tedy v boji. V pravé ruce držela dlouhé kopí a na hřbetu levé ruky měla kruhové tetování, které sebejistě ukazovala zvědavému davu.

Argna byla Splétač? Musela to být pravda, runa byla nezaměnitelná. Arile vždy přišlo nespravedlivé, že Hlídači nikdy nemohli být hrdiny, ale Splétači ano. *Kdo o tom vůbec rozhoduje?*

„Argna Cestovatelka byla silná bojovnice, i když její bitvy neprobíhaly vždy pouze pomocí kopí. Jako Splétač skákala na nové světy a roky hledala Nurům nový domov. Její poslední cesta se jí ale stala osudnou, když se utkala s velkým monstrem. Argna ho byla schopna porazit a díky tomu otevřela cestu na nový svět, svým zraněním ale později podlehla. Světlooký opatruj její duši.“

Konečně se Splétačům podařilo najít nový svět? Už byl téměř čas se znovu přesunout a Arila se nemohla dočkat. Objevovat tajemství nového okolí, sledovat, jak se Nurheim přesunuje a znovu rozrůstá, a objevovat všechny ty nové byliny bylo tak vzrušující!

„Argna se nyní usadí mezi ostatní hrdiny a bude dohlížet na vaše činy! Budte silní a stateční a možná se jednoho dne dostanete na místo vedle ní. Nechť vás vede moudrost hrdinů!“ zakončil obřad muž.

Arila ještě chvíli seděla a sledovala, jak novou sochu Argny přesouvají na vysokou palubu Araktusu, kde majestátně shlížela na celé město, zatímco jí pod nohama stále doutnaly zbytky sochy Laona.

Po chvíli rozjímání se Arila vydala do východní části města odevzat zbytek bylin.

Harari bydlel v tom nejmenším chodci, kterého kdy Arila viděla. Délkou dosahoval zhruba poloviny normální velikosti a na roztočení vůdčího kola na palubě bylo potřeba pouze dvou lidí. Barva na dřevěných prknech byla popraskaná, okna špinavá a tráva kolem dosahovala znepokojující výšky.

Nic z toho ale Hararimu nikdy nevadilo.

Arila vstoupila s vrznutím dveří do naprosté tmy.

„Arilo? Co ti tak dlouho trvalo?“ ozval se odněkud Harari.

Arila položila modrokrásku, kterou měla dosud za uchem, na stůl a roztáhla závěs. Malé okno vpustilo do přeplněné místnosti denní světlo a odhalilo trojici stolů s desítkami lahviček, misek, mastí a další myriádou drobných nástrojů, které ani neznala.

Harari vykoukl zpoza stolu a svýma slepýma očima zamžoural směrem ke dveřím. Už před rokem ztratil zrak, ale přítomnost modrokrásky dokázal jako Splétač vycítit skvěle. Arila ji vždy používala, aby Harari věděl, že se blíží, a zbytečně jej nevylekala.

Rovné černé vlasy mu padaly těsně pod uši a na ostré tváři ji vítal přátelský úsměv. Stále nosil svou černomodrou doktorskou uniformu s dlouhým kabátem a jako vždy byla ušpiněná. Bylo mu něco přes dvacet let a Arile vždy připadal jako pohledný mladík, ale bohužel to byl zároveň nepředstavitelný pitomec.

„Už jsem se bál, že se ti něco stalo. Najít za tebe náhradu by asi nebyl tak velký problém, ale bylo by to zbytečné zdržení. Na to teď nemám čas. Dějí se velké věci.“

Přesně tak. Pitomec.

„Jsem rád, že jsi tady, Arilo. Musím ti něco ukázat, posad se.“ Přesl úzkým prostorem mezi stoly a nahmatal otýpku bylin, které mu Arila donesla.

„Mám se dobře, díky za optání,“ odpověděla ironicky. „Počasí bylo dobré, jenom trochu foukal vítr. Dnes taky odhalili nového

hrdinu. Jmenuje se Argna,“ vyprávěla a podala mu nasbírané bylinky.

Harari přičichl k bylinám a pochvaloval si jejich vůni.

„Tohle není tak strašné, určitě to můžu použít.“ Což v jeho jazyce znamenalo, že je opravdu spokojen.

„Skvělé! Mám vše, co jsem potřeboval!“ Sáhł do kapsy a položil na stůl dvě železné čtvrtky.

„Dneska byl dlouhý den,“ konstatovala unaveně Arila a schovala peníze do malé kapsičky, ale než stihla dořít zbytek, skočil jí do řeči.

„Pro mě taky, ale je mi skvěle!“ popisoval, zatímco po hmatu hledal správnou lahvičku. „Vše je, jak má být. Tedy až na dnešní ráno. Asi s hodinovým rozestupem přišli dva muži, oba se jmenovali Troma a oba měli zlomenou levou ruku. A ne, nebyl to ten samý člověk! Neuvěřitelné, ne?“ vyprávěl pobaveně.

„Naprosto,“ odpověděla nejistě Arila a sledovala jeho souboj s nepořádkem na stole.

„A taky pořád slyším ten otravný zvuk,“ zůstal stát nehybně a naslouchal. „Slyšíš to taky?“

V místnosti bylo naprosté ticho.

„Máš pravdu, jako by pořád někdo mluvil, i když se nikdo na nic neptal.“

„Humor!“ usoudil Harari a se spokojeným posměškem přešel ke špinavé skřínce, vytáhl zlomenou dýku a položil ji na stůl.

„Arilo, dnes budeš svědkem něčeho průlomového. Dnešek se zapíše do učebnic a kronik jako den, kdy to Harari konečně dokázal,“ pronesl pyšně.

„Myslíš stejně jako ten předchozí pokus?“ zeptala se nevinně.

„Velká mysl se nesmí zastavovat nad takovými nepodstatnými věcmi, jako bylo minulé selhání, Arilo. A když jsme u toho, dost jsem nad tím přemýšlel a ono to vlastně vůbec selhání nebylo,“ přesvědčoval Harari spíš sám sebe. „Můžeš se prosím přesvědčit, že je dýka opravdu zlomená?“

Arila měla Harariho ráda, ale někdy s lidmi zacházel jako s malými dětmi. Občas byl až příliš chytrý, a to byl přesně ten důvod, proč byla Arila jeho jediným přítelem.

„Zlomená na dva kusy,“ konstatovala odevzdaně.

„Aha!“ křiknul najednou, až Arila poskočila. „Ale je tomu opravdu tak? Jistě! Před tebou leží dva kusy, ale když se nad tím zamyslíš, nebyla zlomená už od momentu, kdy ji nějaký kovář ukoval? Co vlastně definuje to, že je zlomená? Protože v jádru její esence nemá finální formu, a tedy ani nemůže být zlomená...“

Arila se zadívala na dřevěný svěrák na protějším stole a představovala si, že do něj strká hlavu a zvolna utahuje dřevěné postranní desky. Třeba by pak nic z tohoto nudného výkladu neslyšela. A kdyby náhodou ano, stačilo by trochu více přitáhnout...

„... její fragment. A proto se ptám, proč ji nedokážu prostě spojit zpět do původní podoby? A přesně k tomu slouží tahle lahvička. Možná se ptáš, co je to za lektvar.“

Arila nesouhlasně zakroutila hlavou, ale to Harari pochopitelně neviděl.

„Jedná se o roztok maličkého fragmentu Kthaary,“ nadechl se, aby pokračoval, ale Arila jej zděšeně přerušila.

„Ty jsi udělal lektvar ze slz Kthaary? Kde jsi je získal?“ nevěřila svým uším.

„To nepovím. Nemusíš se ale bát, je to naprosto bezpečné,“ obhajoval svůj výzkum. „I přes to, že se jim říká slzy Kthaary, jsou to malé černé a velmi těžké krystalky. Získat je nebylo vůbec snadné.“

Arila věděla, že je to marné, a tak si další námitky nechala pro sebe a sledovala Harariho, který upravil dýku tak, aby mezi dvěma částmi zůstal malý prostor. Pak otevřel skleněnou lahvičku s černým roztokem.

Arila se ostražitě odtáhla od stolu, zatímco Harari křečovitě svíral lahvičku nad dýkou. Na zbraň dopadly dvě kapky husté tekutiny, které se okamžitě vsákly do studené oceli, zatímco Harari uskočil do bezpečí.

„Co se stalo? Popiš mi to!“ dožadoval se horlivě.

„Vůbec nic se neděje,“ popisovala Arila. „Kapky toho lektvaru jsou pryč, ale dýka je pořád rozbitá. Možná potřebuje trochu více...“

Vtom se začala prasklina zacelovat. Malé hnědé jehličky rostly na obou stranách, až poškození zacelily dřevěnou záplatou. Jako by

každý chybějící kousek nahradilo tmavé dřevo, které sice nebylo tak ostré jako ocel, ale tvar doplnilo bezchybně.

„Jak jsi to udělal?“ zaraženě sledovala opravenou dýku na stole a bála se jí dotknout.

„Arilo, jestli mi okamžitě přesně nepopíšeš, co se stalo, tak už si tě k příštímu pokusu nepozvu!“

„Dýka je zase celá,“ Arila zbraň s údivem sebrala a prohlížela si ji zblízka. „Ocel, která chyběla, nahradilo nějaké dřevo. I zdobení na čepeli se vyplnilo naprosto přesně,“ zkoušela nehtem přechod ze dřeva na ocel.

„Měl jsem pravdu,“ mumlal si pro sebe Harari. „Pokus číslo šedesát pět se vydařil. Nebo to byl pokus číslo šedesát čtyři? U Světlo-okého, začínám se v tom ztrácet! Jak si to mám ale zaznamenat, když nevidím, jestli mám v peru inkoust?“

„Harari...?“ ozvala se Arila nejistě, když z dřevěné záplaty vyrostla malá větvička.

„Arilo, uvědomuješ si ty možnosti? Stavebnictví, lékařství...“

Větvička mezitím vyrostla ve velkou větev a každým okamžikem se zvětšovala. Arila dýku hodila zpět na stůl.

„Co se děje?“

„Nebudeš mít radost.“

„Arilo, já jsem badatel, my radost nemáme nikdy.“

Arila ho vyvedla na čerstvý vzduch a nechala ho ohmatat dlouhé větvičky, které nyní prostupovaly zdí jeho chodce. Jejich růst se konečně zastavil.

„Neuvěřitelné! Naprosto nekontrolovatelný růst! Slza musela pocházet z nějakého obrovského stromu!“ užasle komentoval a zakousl se do červeného plodu, který z větve utrhнул.

„Jako tvoje osobní bylinkářka si myslím, že není moc bezpečné jíst neznámé plody,“ upozornila ho Arila.

„Není to o nic nebezpečnější, než co jsme právě udělali! Dnes je velký den, Arilo!“ smál se Harari a sesunul se na zem.

Kolemjdoucí si nové listnaté ozdoby Harariho chodce ani nevšimli. Většinou byli zvyklí na šilenější pokusy, a pokud nezačal hořet zelený oheň, nebyla to vlastně zajímavá událost.

„Nejsou ve zdi nějaké praskliny? Nerad bych, aby mi napršelo na výzkum.“

Arila pečlivě zkoumala místo, kde větve prostoupily pevným dřevem, ale žádnou škodu nenašla.

„Nic tu není. Jako by větve při dotyku přeměnily samotnou zeď a rostly dál. Jak jsi to udělal?“ ptala se ohromeně Arila a sedla si vedle něj.

„Nemám nejmenší tušení, jak se mi to povedlo. Viděla jsi tu divokost? Umíš si představit, jak by vypadal můj chodec, kdybych místo esence stromu použil esenci nějakého zvířete?“

Oba se té představě zasmáli.

„Stvořil jsi život. Nerozumím tomu. Jak může něco vzešlého ze slz Kthaary, něco tak temného, vytvořit takovou krásu?“ popisovala Arila zelené lístky, které se jemně třepotaly v podvečerním vánku.

„Nejsem si jistý. Chtěl jsem opravit rozbitou dýku...“

„Skoro se ti to podařilo. Příště by možná nebyl špatný nápad provádět pokusy mimo město.“

„Se správnou esencí bych mohl zahojit jakoukoli ránu. I nechat dorůst ztracenou končetinu. Možnosti jsou nekonečné,“ snil Harari a Arila z jeho slov ucítila náznak lítosti.

„Říkala jsem ti to. Ztráta zraku neznamená konec.“

„Spíš mám obavy o to, co ztratím jako další...“ povzdechl.

„Nic, s čím by si lékař Harari neporadil,“ usmála se na něj Arila a on jí úsměv opětoval.

Harari nikdy nedával najevo své pocity a takový úsměv byl známkou té nejvyšší poklony. Od té doby, co před rokem přišel o zrak, se usmíval čím dál méně. Nemoc se v jeho hlavě rozrůstala a nikdo nebyl schopný ji vyléčit. Arila si nebyla jistá, jestli Harariho více trápila ztráta zraku, nebo ztráta titulu jednoho z nejlepších lékařů v Nurheimu.

Zatímco dvojice spořádala všechny červené plody, u kterých si Arila byla jistá, že jde o naprosto obyčejná jablka, obloha získala oranžový nádech.

„Zítرا mě bude Dola čekat v hospodě. Bude chtít svůj balíček,“ Vyslovila to, co ji trápilo už několik dní.

„Ta farmářka? Arilo, přece to opravdu nehodláš udělat? Je to na nejvyšš nerozumné!“ káral ji Harari.

„Zná mé tajemství.“

„Které přesně?“ zeptal se, ale Arila na něj vrhla kyselý pohled.

„Dola ví, že jsi už jednou Železný zápis ukradla?“ ptal se nevěřičně.

„Ano a byla bych ráda, kdyby byla jediná!“ okřikla ho, aby se ztišil. Harariho to ale nezajímalo.

„Arilo, nikdo neví, že jsi krádež provedla ty. Co vím já, tak si jí nikdo ani nevšiml! Povedl se ti mistrovský kousek, ale ty nejsi zloděj. Nepokoušej své štěstí.“

S Dolou jí bylo vždy dobře. Vzpomínala, jak jako malé běhaly bosé na posečených polích a soutěžily, kdo na špičaté suché slámě doběhne dál. Arila vždy vyhrála, ale Dolu nikdy neopustil její charakteristický široký úsměv.

„Do ničeho mě nenutila, ale umí mluvit tak přesvědčivě... Chci pomoci jejímu bratrovi. Chci konečně udělat něco dobrého. Něco velkého!“

„Arilo, poslední dobou tě ta tvá nejistota šíří zevnitř. Je to kvůli tvému otci?“

„Není to kvůli mému otci,“ zalhala.

Arila nerada vzpomínala na chvíli, kdy ho viděla naposledy. To, co ten den udělala, jejího otce přimělo, aby ji do morku kostí nenáviděl. Všichni jí říkali, že udělala chybu. Byla to ale pravda? Co když teď dělá chybu tím, že Dole nepomůže? Proč to měli hrdinové Nurů tak snadné, a Arila musí se vším zápasit?

„Jejího bratra odsoudili před měsícem za zločin, který nespáchal. Ukrást jeho Železný zápis znamená získat mu svobodu a taky nejspíš zachránit jeho život. Dolu znám od malička a nemůžu jí říct ne,“ konstatovala fakta.

Harari vstal, oprášil si uniformu, vešel zpět do své pracovny a po dvou zakopnutích o nečekanou větev vyšel znovu ven.

„Arilo, vím, že chceš Dole pomoci, ale necháváš se svazovat minulostí. A jestli si potřebuješ dobrým činem dokázat, že to, co jsi udělala pro svého otce, bylo správné, tak se u toho aspoň nenech chytit,“ řekl a podal jí lahvičku s černou tekutinou.

KAPITOLA II.

Ptáci hlasitě vítali vycházející slunce a Arila ospale zívla. Neměla ráda, když musela vstávat takhle brzo.

Byla nervózní a z nepříjemného chladu měla zkřehlé prsty. Černé vlasy schovala pod špinavý šátek a tvář záměrně umazala sazemi. Netrpělivě přešlapovala v uličce a prohlížela si okna kasáren.

Dvoupatrová kamenná budova byla první, kterou Nurové v tomto světě postavili. Strážníci co nejdříve potřebovali bezpečné místo, kam mohli schovat své zbraně a vybavení.

Bedlivě sledovala zavřené okno s mřížemi v přízemí. Věděla, že je to knihovna, a čekala na správný moment. Stará uklízečka vždycky oprášila police, vytřela podlahu a otevřela okno, aby vyvětrala. Arila její rutinu dobře znala, protože ji už několik dní sledovala. Vždy bylo důležité mít plán.

Stejně jako Sifi Mnohotvárná, která učila, že je klíčové mít plán promyšlený do posledního detailu. Jenom tak je člověk připravený na všechny situace a nemusí pak řešení vymýšlet, ale pouze vybere tu správnou variantu. A obzvlášť při útěku z kasáren to může znamenat rozdíl mezi životem a smrtí. Arila s tímto přístupem souhlasila a odmítala si připustit, že by to dnes nemuselo vyjít. Vše bylo připraveno.

Po krátké chvíli netrpělivého čekání služebná konečně pootevřela okno a Arilou projela vlna nervozity. Opravdu chtěla okrást samotné Strážníky? Bylo to pro dobrou věc, nebo ne? Na nejistotu teď ale nebyl čas. Dnes jen dělala to, co po ní Dola žádala, a tak to bylo mnohem jednodušší. Nemusela přemýšlet, jen konat.

Arila se postavila pod okno a poslouchala, jestli služebná z knihovny opravdu odešla. Bedlivě se rozhlédla a ujistila se, že je

na ulici sama. Pak vytáhla z kapsy slisovaný váleček dýmovníku, který zapálila o žhavé uhlíky nočního koše na oheň, a doutnající svazek hodila do otevřeného okna.

Sušený dýmovník se používal na léčbu kašle. Stačilo ho zapálit o plamen svíčky a po chvíli šedý kouř vyplnil celou místnost. Byl to oblíbený způsob léčby, protože nemocný mohl zůstat ležet v posteli. Arila neměla strach o zdraví Strážníků, ale potřebovala odlákat jejich pozornost. Bude ještě chvíli trvat, než se dýmovník rozhoří, a jen doufala, že ho mezitím nikdo neuhásí.

Arila obešla kasárna a dorazila k široké bráně, kterou hlídali dva Strážníci s dřevěnými kopími. Jejich kožená uniforma Poštolek, nejnižší hodnosti, neposkytovala proti studenému ránu příliš velkou ochranu, ale zdálo se, že právě noční chlad bylo to jediné, co jejich ospalé oči drželo otevřené. Levé rameno měli ukryté pod zdobeným nárameníkem ze železa, zatímco to pravé zdobilo peří poštolky, které plynule přecházelo do horní poloviny zad, kde končilo krátkým pláštěm.

Takhle brzo nevěnovali procházejícím Nurům tolik pozornosti a na to Arila spoléhala.

„Další,“ pobídl ji muž, který nemohl být o moc starší než ona sama.

„Přišla jsem zaplatit poplatek,“ řekla nervózně a vytáhla kus zmačkaného papíru.

Když strážník zahlédl malou pečeť, znuděně přikývl a zkontroloval, jestli za opaskem nebo v botách nemá žádnou zbraň.

„Co je tohle?“ zeptal se a ukázal na dvě lahvičky, které Arile visely u pasu.

„Aura,“ vytáhla Arila tu, která zářila bleděmodrým světlem, „a lék na kašel,“ ukázala tu druhou s Harariho černým lektvarem.

Auru u sebe v dnešní době nosili pouze Hlídači a Splétači, a tak se Strážník zamračil, ale nakonec ji pustil skrz bránu.

„Další.“

Arila si oddychla a prošla širokou bránou na čtvercové nádvoří s vysokými zdmi, které bylo i v takto časnou hodinu plné. Na pískem

sypaném cvičišti právě trénoval oddíl Strážníků. Několik návštěvníků se zmateně rozhlíželo, do kterých z trojice dřevěných dveří se vydat.

Poslední dobou byla v Nurheimu zavedena spousta nových zákonů, poplatků a jiných příkázání, se kterými měli Strážníci práce až nad hlavu. Arila to věděla moc dobře, protože často musela řešit Harariho problémy. Přílišný noční hluk, otrava sousedů žlutým kouřem a nespočet pokut za požáry. Byl to ale badatel. Něco takového patřilo k jeho práci a tolik pokut si nezasloužil. Pro dnešní vstup Arila použila pokutu za urážku na cti, a i když neznala okolnosti, věděla, že tuhle si Harari zaslouží.

Arila si byla jistá, že kouř z dýmovníku brzy přiláká pozornost, ale to by nemuselo stačit. Proto měla připravený další plán, který spočíval v připevnění Harariho lahvičky na srdce požárního zvonu. Jakmile si strážníci všimnou kouře, rozezní zvon, lahvička praskne, všude se rozrostou větve jako včera v Harariho chodci a nikdo nebude věnovat pozornost malé krádeži.

Arila vytáhla černou lahvičku, ale zarazila se, když u malého požárního zvonu spatřila Strážníka.

Co ten tady dělá?

Nebyla si jistá, čím se tenhle ubožák provinil, ale muselo to být něco vážného, když na něj padla taková čest, jako hlídat zrezivělý požární zvon.

„Na co to koukáš? Hledáš někoho?“ zeptal se jí a hbitě se postavil do pozoru.

„Přišla jsem zaplatit poplatek,“ řekla zklamaně.

„První dveře nalevo,“ zavrčel a dál si jí nevšímal.

Arila neměla jinou možnost než se vydat do zmíněných dveří. Kouř se každou chvílí vyvalí okny, a jakmile si Strážníci všimnou, že šlo pouze o dýmovník, vyženou všechny ven a kasárna zavřou.

Vstoupila dřevěnými dveřmi do omítnuté chodby a nervózně přemýšlela, co dál. Ruce se jí tráslly. Snažila se uklidnit slovy dávných hrdinů, ale žádná jí klid nepřinesla.

Nemohla Harariho lahvičku nalít jenom tak na zem. Nechtěla na sebe namalovat terč, potřebovala zmatek.

Co teď?

Vtom si všimla praskliny v omítce za dveřmi. Malá prohlubeň vznikla úderem klikou, když někdo neopatrně otevřel dveře. Arila se rozhlédla, a když si byla jistá, že je sama, vytáhla Harariho lahvičku zabalenou do voskovaného papíru. Opatrně ji rozbalila, olepenou v husté smůle, a připevnila ji do díry za dveřmi.

Mohla jenom doufat, že někdo dveřmi praští dostatečně silně a lahvičku rozbije. Taky doufala, že dýmovník nebyl příliš vlhký a nezhasl sám, nebo ho někdo nenašel dřív, než se stihl pořádně rozhořet. Ještě před chvílí se zdál její plán bezchybný. Teď se divila, že dnes ráno vůbec vstala z postele.

Nastraženou past nechala za sebou a vydala se na konec chodby, kde zahrnula doprava, i když moc dobře věděla, že poplatky se platí nalevo.

Po kamenných schodech se vydala nahoru do dlouhé chodby prvního patra s bílými dlaždicemi. Najednou uslyšela křik a oknem na nádvoří spatřila, jak se z přízemí na protější straně kasáren valí hustý kouř. Strážníci zmateně pobíhali na všechny strany.

Povedlo se!

Požár v Nurheimu plném dřevěných chodců mohl napáchat obrovské škody. Arila tušila, že většina Strážníků poběží pro vědra s vodou a zbytek se přesune ke skladu se železnými zbraněmi nebo k pokladnici, kdyby se někdo požárem snažil odlákat pozornost. Na zaprášenou místnost se Železnými zápisy ale nikdo ani nepomyslí. Zaradovala se nad svým dokonalým plánem.

„Arilo?“ ozvalo se z chodby a ji polil studený pot.

Nemohla uvěřit svým očím. Mira, její stará kamarádka, stála před právě těmi dveřmi, do nichž se potřebovala dostat, oděná ve stříbrné uniformě Strážníků. Měla krátké hnědé vlasy a zavalitou postavu. Na stolku vedle dveří stála její snídaně, která se skládala z několika kusů pečiva a jednoho nakládaného uročence.

„Miro? Co tady děláš?“ ptala se Arila nevěřícně a snažila se zůstat v klidu. Strážníci po dnešku určitě zvýší počet hlídek a podobná krádež se stane nemožnou.

„Hlídám!“ pronesla pyšně. „Už asi rok jsem u Strážníků.“

„To je výborné!“ lhala nepřesvědčivě Arila. „A vidím, že se ti taky daří!“ snažila se ji rozptýlit a ukázala na snídani. Jestli Mira okamžitě nezmizí, bude vše ztraceno.

„To víš! Uročenec, to je lahůdka! Jsou sice v tuhle roční dobu zbytečně drazí, jejich sklizeň začne asi až za měsíc, ale já se na jídle nenechám ošidit. Tenhle je z loňska. Z platu Strážníka si to ale můžu dovolit!“ vytahovala se bezostyšně Mira.

Při pohledu na tlustého brouka ve sklenici se Arile udělalo špatně. Taky se pozastavila nad tím, jak někdo může po roce služby skončit u hlídání skladu s papíry a Železnými zápisy.

„Co tady děláš ty?“ zeptala se jí Mira.

„Přišla jsem zaplatit poplatek. Nějak jsem se musela ztratit. Nejsem na tyhle velké budovy zvyklá,“ zkusila to Arila.

Zvenku se ozýval křik, jak Strážníci vyháněli všechny návštěvníky ven. Byla tak blízko!

„To jsi přece úplně špatně! Musíš dolů a rovně až na konec. Tam je malá místnost kde... Co se to tam ale děje?“ zeptala se zmateně Mira a přistoupila k oknu s výhledem na nádvoří. „Požár. To není dobré,“ mračila se při pohledu na tu spoušť tam venku.

„Vypadá to nebezpečně,“ souhlasila Arila a hladově sledovala dveře na konci chodby.

„To ano. Říkali, že musím hlídat, ať se děje cokoli. Měla bys zmizet, Arilo. Když je poplach, v kasárnách můžou zůstat jenom Strážníci.“

Arila přistoupila k oknu a spatřila několik Strážníků, kteří vyděšeně ukazovali na jednu ze dveří, odkud najednou vyrostly tlusté hnědé větve. Někdo musel vtrhnout dovnitř tak rychle, že klikou praštil do Harariho nastražené lahvičky.

„Kořeny? Co je to za nekalost?“ ptala se zděšeně Mira.

„Možná bys to měla jít prozkoumat,“ navrhla jí Arila. V bystrém člověku by takové pobídnutí vzbudilo podezření, ale toho se u Miry bát nemusela.

„Musím hlídat,“ vysvětlovala.

Jak tě mám dostat pryč?

Vtom ji něco napadlo.

„Já teda půjdu. Myslím, že dole budou potřebovat každou pomoc. Dříve jsem se taky chtěla přidat ke Strážníkům, ale prý si to musím zasloužit. Tohle je moje šance! Měj se, Miro!“ zamávala, sestoupila do přízemí a schovala se za schody.

No tak, Miro. Půjdeš dolů, pomůžeš ostatním a budeš hrdinkou. Možná pak dostaneš lepší pozici!

Arila čekala, ale jediný hluk přicházel z nádvoří.

Najednou uslyšela dusot, když Mira seběhla dolů a utíkala pomocť ostatním. Arila na nic nečekala, a jakmile dívka zmizela z dohledu, vystřelila nahoru k nehlídané místnosti. Ostražitě přistoupila ke dveřím, zmáčkla kliku a pomalu vstoupila dovnitř.

V malé místnosti byl těžký, zaprášený vzduch. Tmavé police osvětlovala jediná svíčka v bezpečné vzdálenosti od spousty svítek, knih a papírů. Celou místnost rozdělovala železná mříž, za kterou byly na dalších policích uskladněné desítky obdélníkových destiček.

Arila vytáhla zářivou lahvičku, která svým tlumeným namodralým světlem rozjasnila celou místnost. Obsahovala Auru, zářivý kouř, který se v křišťálu líně otáčel. Arila otevřela zátku a sledovala, jak Aura stoupá nahoru do její nastavené levé dlaně.

Aura byla jako živá bytost s tisícem chapadel, která omotávala její prsty. Na jedné straně se rozpouštěla jako mlha, jinde byla hustá jako bouřkový mrak, až se nakonec s praskáním vsákla do kůže a zmizela úplně.

Arila padla na kolena. Celá místnost pro ni zčernala.

Světlo svíčky v naprosté temnotě zářilo bílým plamenem a trámy na stropě, které nesly váhu dalšího patra, světélkovaly jako hvězdná obloha v létě. Na hřbetu levé dlaně se Arile rozzářila kruhová runa Hlídače. Její největší tajemství, o kterém věděl pouze Harari.

Pro normálního člověka byla Aura v malém množství opojná jako velmi silné víno. Vstřebat takto celou lahvičku bylo smrtící, ale v Arile probudila Aura spící sílu.

Dar Hlídače byl vzácný, ale skutečný titul Hlídače získal člověk až po přijetí do řádu a dlouholetém výcviku. Ten ale Arila odmítla. Hlídači se nikdy nemohou stát hrdinou a po smrti stát na Araktusu.

Arila si nebyla jistá, jak přesně její síla funguje, ale po vstřebání Aury se jí vždy roztočila hlava a udělalo se jí nevolno. Byl to odpor-
ný pocit.

Bojovala s nevolností, po čtyřech se doplazila k mříži a nahmatala zámek. Nerozuměla zámečnictví, ale chápala, že bílá záře znázorňovala místa, kde se skrývá síla. Jasně svítily například natažené samostříly, běžící člověk nebo malé válečky v zámku.

V klíčové dírce bylo přesně pět válečků. Každý z nich světélkoval bílou jinak silně a pro otevření zámku stačilo dvěma kovovými drátky zamáčknot vždy ten, který svítil nejjasněji.

Po pátém cvaknutí se dveře s vrznutím otevřely. I zkušený zloděj by se zámekem zápasil, ale s Aurou to Arila zvládla za pár okamžiků.

Dříve než se pustila za svou kořistí, přiložila dlaň k zdi a přesunula Auru ze svého těla do chladného kamene. Bylo to příliš malé množství, aby to kámen ve zdi nějak ovlivnilo, ale pro Arilu to znamenalo návrat normálního zraku. Další výhoda jejího daru. Normální člověk musel čekat, až Aura sama vyprchá.

Arila si promnula oči a s točící se hlavou se pustila do hledání správného Železného zápisu.

Všechny na první pohled vypadaly stejně. Obdélníková destička s písmeny v horní části a s podivným hvězdicovým otvorem na té spodní. Horní část obsahovala jméno a datum, zatímco otvor sloužil pro identifikaci. Podle jedinečného tvaru se odsouzenému na levou tvář vypálila značka, která všechny jasně varovala.

Takoví trestanci patřili držitelům zápisu. Nebyli ničím jiným než pouhým majetkem, se kterým si mohl vlastník dělat, co se mu zachce. A ti nejhorší se prý přepravovali na tajné místo, kde den za dnem živořili a těžili malé kousky železa, aby vyvážili svůj Železný zápis a mohli získat svobodu.

Po chvíli konečně našla ten správný zápis se jménem Draurd, Dolin bratr. Destičku si pečlivě schovala za opasek a vydala se zpět na chodbu. Chtěla po sobě zamést stopy, ale nepodařilo se jí zavřít železnou mříž. Jazyček zámku byl vystrčený a Arila netušila proč.

Její zápas s klíčovou dírkou přerušily další hlasité zvuky na chodbě, a tak nečekala a vyrazila ven. Musela co nejdříve zmizet.

Zamířila ke schodům do přízemí, ale ze spodního patra se přiřítit náčelník Gilmot. Oblouklého staříka se zatočenými vousy a podezřívavou tváří znalo snad celé město a Arile při pohledu na něj ztuhlo celé tělo.

Polkla, na patě se otočila, minula dřevěné dveře místnosti, kterou právě vykradla, a pokračovala po dlouhé chodbě dál. Srdce jí bušilo jako o závod.

Gilmot na ni něco křiknul, ale jeho slova hned přehlušily výkřiky Strážníků na nádvoří, kteří se pořád prali s dýmem a sekali rostoucí větve.

Gilmot za vrznutí dveří nahlédl do místnosti a okamžitě s výkřikem vyrazil za Arilou.

„Stát! Stůj!“ řval tlouštík z plného hrdla.

Arila se dala do běhu. Pokazila to.

Málem jí to vyšlo, ale teď se ven jen tak nedostane. Byl čas na záložní plán.

Na konci chodby ostře zahrnula doprava a co nejrychleji vyběhla schody do druhého patra, zatímco ji Gilmot zaplavoval barvitou sadou nadávek.

Všichni Strážníci byli naštěstí zaneprázdněni, a Arila tak měla k oknu volnou cestu. Chodba v druhém patře byla příliš vysoko na to, aby se tam někdo obtěžoval připevnit mříže, a Arila otevřela okno s takovou vervou, až se vysypalo.

Vyskočila na parapet. Gilmot ji s brunátnou tváří dobíhal a tlustými prsty chňapl po její ruce.

Arila ale v ten moment skočila dolů na vozík s bednami, který si půjčila od Harariho a uprostřed noci jej přistavila přesně na toto místo. Nebylo to příjemné přistání, ale dopadnout na dlažbu by bylo mnohem horší. S praskáním krabic nedůstojně přepadla přes kraj vozíku na dlážděnou cestu a pravou nohou jí projížděla ostrá bolest, zatímco kolemjdoucí celou podívanou šokovaně sledovali.

„Zloděj! Chyťte ho!“ pronásledovaly její úprk vzdálené výkřiky z druhého patra. Běžela, co jí síly stačily, a několikrát změnila směr. Nejdříve zamířila na náměstí s Araktusem, pak se vydala ke kovářům, až nakonec skončila na kraji města mezi oranžovými domky,

kde si konečně dovolila zpomalit. Sundala si šátek, otřela pot a těžce oddychovala. Do hadru pak pevně zabalila ukradený Železný zápis.

U Světlookého, takhle to dopadnout nemělo!

Arila nemohla uvěřit, co se právě stalo. Vždyť okradla samotné Strážníky! Byla si jistá, že kolemjdoucí Nurové si její seskok budou ještě dlouho pamatovat a ona sama kvůli zraněné noze nejspíš na dnešek taky dlouho nezapomene.

Nurové zaplňovali ulice, nosili bedny a připravovali se na odchod ze světa. Ten měl nastat až za několik týdnů, nikdo se na cestu netěšil, ale všichni se zadržným dechem čekali, až konečně nastane.

Arila dorazila na jih města, kde spal na malém kopci Prastarý. Nejstarší chodec v historii Nurů, který přežil už více než dvacet skoků. Tak to aspoň vždy popisoval hospodský Maryl. Prastarý jako jeden z mála chodců potřeboval tři páry podpěrných nohou pro všechno to hospodské vybavení a na čele jeho dlouhého těla visely dva obrovské štíty, připomínající oči. Porostlý břechťanem a oplácáný blátem opravdu připomínal spící prastarou bytost.

Arila vstoupila a přivítal ji přátelský hluk. Uvnitř bylo vždy živo. Okenice byly vždy zavřené, a jediný zdrojem světla tak byly svíce, které visely ze stropu a na podlaze zanechávaly mastné skvrny.

Arila se posadila k zadnímu stolu hned vedle vstupu do malé kuchyně. Samozřejmě zády ke zdi. Nebyla hlupák, všichni hrdinové vždy zdůrazňovali, jak je důležité hlídat si záda.

Po chvíli čekání se ve dveřích konečně ukázala Dola. Dlouhý hnědý plášť skrýval její černé kudrnaté vlasy a milou tvář, která se bezradně rozhlížela po místnosti, dokud nespatriła Arilu. Velké kaštanové oči se rozzářily a okamžitě přispěchala ke stolu.

„Arilo! Ráda tě vidím!“ řekla s úlevou, přes stůl ji objala a posadila se.

„Vypadáš unaveně,“ podotkla ustaraně Arila.

„Cítím se tak,“ konstatovala Dola s povzdechem. „Nemůžu spát, nechce se mi jíst. Ani květiny na poli mi nevoní jako dříve...“

„Bude to v pořádku, neměj strach. Nesu dobré zprávy,“ řekla Arila s úsměvem a na stůl položila balíček.

Dola chvíli jen nevěřičně zírala na Železný zápis zabalený ve špinavém hadru.

„Doufala jsem, že přijdeš s nápadem, ne s kořistí! Jak se ti to podařilo?“

Arila si vzpomněla na dlouhé dny zkoumání rutiny uklízečky, plánování únikových cest a mapování kasáren.

„Měla jsem štěstí,“ usmála se na Dolu. „Možná ale bude lepší, když s vyzvednutím bratra pár dní počkáš. Myslím, že jsem na sebe strhla více pozornosti, než jsem měla původně v plánu.“

Dole po tváři stékaly slzy a na tváři zářil úsměv, který Arila tak dobře znala.

Cítila se skvěle. Zachránila život nevinného jako staří hrdinové. Bylo jí jasné, že se kasárnám bude muset nějakou dobu vyhýbat, ale za tenhle pocit to určitě stálo.

„Tvůj bratr bude v pořádku. Oba se z toho dostanete,“ snažila se Dolu utěšit a sama cítila, jak se jí radostí zamlžuje pohled. Na slzy ale nebyl čas.

„Arilo, jak se ti můžu odvděčit? Vždyť jsi mu zachránila život!“

„Chtěla jsem jen pomoci. Přece takhle nemůžou zacházet s nevinným. Jak se do toho Draurd vůbec dostal?“

„Ani sama nevím. Pracovali jsme na polích u nového farmáře. Draurd prý kradl,“ vdychla těžce Dola.

„Kradl z polí? To si domů odnášel pod košilí dýně?“ zasmála se při té představě Arila.

„To ne,“ usmála se Dola. „Bylo to... Prý si při sklizni před měsícem schovával uročence a pak je prodával. Byla to naprostá hloupost. Arilo, jak se cítíš?“ ptala se Dola starostlivě.

Uročenec? Arila si vzpomněla na snídani Miry.

„Je mi dobře. Bolí mě noha. Co jsi to říkala o polích? Myslela jsem, že jste oba naposledy pracovali v pekárnách,“ zeptala se znepokojeně Arila.

„To už je dávno. V pekárnách bylo příliš horko, obzvláště v létě. Na polích aspoň foukal vítr. Kam máš teď namířeno? Zůstaneš tady na chvíli se mnou?“

„Ne... Nevím. U kterého farmáře jste pracovali? Sbírat uročence

je hodně namáhavé, divím se, že jste nezůstali v pekárně.“ Arile se potily dlaně.

„Ani nevím. Nikdy jsme se s ním přímo nebavili, jen s jeho čeledíny. Můžu ti objednat pivo? Nebo radši víno?“ otáčela se Dola k hospodskému, který místo obsluhování pípy zase odběhl mezi pijany.

Co se to děje? Byla to past? Nemohla se Doly zeptat přímo, musela na to jít chytře.

„Ne díky,“ zarazila ji Arila. „Kolik... Jak dlouho jste tam už pracovali?“

„Proč tolik otázek? Pár týdnů,“ usmála se na ní mile Dola.

Ten úsměv. Arila vzpomínala na den, kdy jako malé děti běhaly po suché slámě. Zlaté slunce už zapadalo a obě soutěžily, která z nich na posečených stoncích doběhne nejdál. Arila vždy vyhrála, ale Dolu nikdy neopustil její úsměv. Až na to, že ve vzpomínce najednou neměla tvář. Místo očí a úst jí celou tvářích procházela otřesná prasklina.

„Děje se něco?“ ptala se Dola, když viděla zděšený výraz.

„Nechčeš si vzít zápis k sobě?“ řekla Arila a snažila se nedat najevo strach.

Co se to u Světlookého děje?!

„Ach ano,“ přesunula ho na svou půlku stolu. „Můžu ti aspoň něco objednat, Arilo? Prosím?“

„Máš pravdu, můžeš,“ Arila zamávala na Maryla, který hbitě přispěchal ke stolu.

„Co to bude, slečny? Máme hroznové pivo nebo několik druhů červeného vína. Snídani dnes bohužel nemám v nabídce, protože kuchař je nemocný,“ vysvětloval přátelsky.

„Pro mě pivo,“ vybrala si Dola. „Co si dáš ty, Arilo?“

„Maryle, mám velký hlad. Máš uročence? Dostala jsem na něj najednou velkou chuť,“ řekla a srdce jí bušilo, jako by znovu proběhla celým městem.

„Arilo, je mi líto. Sklizeň uročence začne až za pár týdnů a ti z loňska jsou moc drazí. Mám ale trochu pečiva ze včerejška, pokud máš takový hlad.“

Dola Arilu sledovala vražedně chladným pohledem. „Tak to pečivo, prosím,“ požádala ho, Maryl na stůl položil okoralý kus chleba a odběhl.

Dola vypadala překvapeně. „To bylo chytré...“ uznala.

„Koho jsem osvobodila?“ ptala se nervózně Arila. Dolu přece znala od mládí. Kdo to před ní vlastně seděl?

Dola se usmála. „Záleží na tom? Jsi bystrá, Arilo. Ne každý dokáže prokouknout mé lži. Uročenec... Taková hloupost. Mělo mi dojít, že budeš znát přesnou dobu sklizně.“

„Kdo jsi?“ Arila vzpomínala na dobrodružství s Dolou. Všechna měla něco společného. Vždy byly veselé a ve všech měla Dola místo tváře ohavnou žhavou jizvu.

„I ta nejmenší prasklina může zlomit meč. Ty jsi jednu takovou objevila a za to se ti omlouvám.“

„Nechalas mě ukrást zápis někoho, koho ani neznáš? Proč?“ dožadovala se Arila odpovědi. Cítila se oklamaná a styděla se. Tolik riskovala pro nic?

„Střechu nad hlavou si také postavíš dříve, než přijde bouře. Nečekáš, až se ti přezene přes hlavu. Bylo nutné uvést věci do chodu.“

„Přestaň mluvit v hádankách! Kvůli tobě jsem dnes riskovala život a ty mi nedokážeš ani odpovědět?“ praštila Arila do stolu.

„Neriskovala jsi život, Arilo,“ odpověděla Dola a její klid Arilu vytočil ještě více.

Pak jí to došlo. „Ty jsi tam byla... Proto to bylo tak snadné. Proto se mi podařilo vykrást samotné Strážníky bez větších problémů.“

Dola se opět usmála. „Dnes jsem ti pomohla pouze málo. Většinu jsi zvládla sama.“

„Co jsi zač? Jsi Splétač?“

„Splétač by nic takového nedovedl. Svět je mnohem větší, než si myslíš, a na Citadelu padly stíny,“ řekla s jiskrou v oku.

Arila moc dobře věděla, co dovede Splétač. Zнала i schopnosti Měníčů, služebníků šílené bohyně Kthaary. Síly Hlídačů znala nejlépe, ale ani jeden z nich nedovedl vložit člověku do hlavy falešné vzpomínky.

Arila si rázem uvědomila něco neuvěřitelného.

„Existuje i čtvrtý bůh?“ Její hněv zastínila zvědavost.

Dola se široce usmála a rozhlédla se kolem sebe.

„Blíží se velká bouře, Arilo. Bud' silná. Jsem si jistá, že se naše cesty ještě zkříží,“ řekla Dola, nasadila si kápi a sedla si k vedlejšímu stolu k Arile zády, jako by ani neexistovala.

To nemůže myslet vážně!

Jak si může po tom všem vůbec dovolit se k ní otočit zády?

Arila k Dole nevěřicně vyrazila a trhla jí ramenem.

„Co je?“ křikla na ni vyděšená žena s tlustými tvářemi, které strhla kápi.

„Já...“ odpovídala Arila zmateně. Kam se Dola poděla?

Do dveří Prastarého v tu samou chvíli vstoupila čtveřice mužů s náčelníkem Gilmotem v čele.

„Támhle je! Chyťte ji!“ křičel.

Arila zpanikařila, rychle popadla zabalený důkaz, že dnes ráno byla v kasárnách, a vletěla do kuchyně směrem k zadnímu vchodu. Najednou ucítila prudkou bolest.

Arila se od dveří odrazila a tvrdě dopadla na zem. Proč byly zamčené? Vždy s nimi počítala jako s náhradní únikovou cestou! Pak si to uvědomila. Maryl říkal, že kuchař dnes nepřišel do práce, a dveře tak nejspíš neodemkl.

Hlupačko! Všechno jsi měla před sebou, stačilo si to spojit dohromady!

Z malé kuchyně se spoustou polic nevedla jiná cesta. Arila proto balíček schovala za jednu z regálů s kořením, těsně před tím, než se do místnosti nahrnuli Strážníci s vytaženými dřevěnými obušky.

„Prohledejte ji!“ přikázal zarudlý náčelník Gilmot a upravil si roztržený bílý knír, který mu sahal až pod bradu.

„Nemá nic, pane,“ prohlásil holohlavý Strážník a ukázal mu zmačkaný papír s Harariho pokutou a zbytek suché snídaně, kterou našel po velmi nedůstojné prohlídce. Její výstroj odložil na polici nebezpečně blízko schovanému balíčku.

„Hmmm,“ zabručel Gilmot a důkladně ji sledoval nedůvěřivým pohledem, který Arila nedokázala opřevzat. Připadala si jako na-prostý hlupák. Nechat se oklamat, a ještě chytit během jednoho dne. Během jednoho rána!

„Ukrať nám všem čas, dítě, a řekni, kde to je,“ dožadoval se hlubokým hlasem Gilmot.

Dítě... Arila si pamatovala dva skoky města. U toho prvního sice byla ještě velmi mladá, ale zanedlouho měl nastat třetí. A oslovení dítěť ji v osmnácti letech vysloveně urazilo.

„O čem je řeč?“ zkusila se zeptat.

Gilmot rozbalil kus papíru s Harariho pokutou a usmál se.

„Dneska ráno, nepřijemně ráno bych rád dodal,“ vykládal Gilmot unaveným tónem dlouholetého náčelníka stráží, „zmizel z kasáren podle evidence Železný zápis. Zloděj po sobě nechal otevřenou mříž, i když neměl klíč. Ten mám já,“ vytáhl zpod košile řetízek s klíči. „Na vlastní oči jsem toho zloděje viděl, a i když bylo šero, měl na sobě oblečení, které se sakra podobá tomu tvému.“

„To běžně chytáte lidi podle jejich oblečení?“

„To běžně utíkáš před Strážníky?“ mrknul na ni Gilmot.

Jeho společníci odháněli pijany, kteří zvědavě nakukovali do kuchyně.

„Poslouchej,“ pokračoval Gilmot, který Arile neustále hleděl do očí. „Nejspíš vás bylo více. Odlákat stráže, otevřít schránku... Za tohle jsou tři dny v kleci. Řekni mi, kdo si tě zaplatil, a dostaneš jen jeden.“

Tři dny v kleci?

Bez jídla, vody a na očích všem kolemjdoucím byl téměř rozsudek smrti. Arila očima těkala po místnosti a vyděšeně procházela své možnosti. Jeden den v kleci na prudkém slunci zněl mnohem lépe, ale nebyla si jistá, jestli si chtěla znepřátelit někoho, jako byla Dola. Za tyhle problémy ta hloupá železná deska nestála!

„Nevím, o čem je řeč, náčelníku,“ zkoušela dál. „Nemám co skrývat, ale když se na mě rozběhne skupina buranů s obušky, začnu utíkat. Do Prastarého jsem přišla na snídani. Nevím, o jakém Železném zápisu je řeč.“

„Zápisu? Já jsem ale žádný zápis nezmiňoval,“ zalhal Gilmot.

Arile se zastavilo srdce. Prořekla se?

Stačilo to. Gilmot nastražil past a Arila se do ní chytla jako vyděšený zajíc. Nedala si pozor a schovanému balíčku zmateně vě-